

Min Elskede Fjende

Kapitel 2

August

"Flot, røvhul! Du må hellere få det der ryddet op, inden far og Cassandra kommer hjem." Jeg bliver vækket af en velkendt stemme i mit øre efterfulgt af et hårdt spark på mit skinneben.

Gannon.

Jeg sætter mig op på liggestolen og løfter hånden op til mit dunkende hoved, mens mine øjne tilpasser sig det skarpe sollys. Instinktivt rækker jeg ud efter min telefon, men min bror har taget den.

Han vinker med den. "Du kan få din telefon tilbage, når du for fanden da bliver voksen."

"Fuck dig."

"Du er ynkelig, ved du godt det?"

Jeg griner. "Det kommer som en nyhed for mig."

"Måske skulle du overveje at gøre noget fornuftigt med dit liv i stedet for at bunde øl og blive høj ved poolen."

Jeg bliver aldrig høj. Jeg hader den der hovedet-i-skyerne, flydende fornemmelse. Det er på ingen måde rart. Men han kan tænke, hvad han vil. Det er ligegyldigt.

"Og være sammen med en ny pige hver aften. Du glemmer den del," tilføjer jeg.

"Du fucking drømmer nu."

Hvis bare han vidste ...

Jeg er sikker på, jeg har fået mere fiske den her sommer, end Gannon har i hele sit liv. Og det inkluderer den tyveårige barnepige, han mistede sin mødom til, da han var fjorten.

"Far kommer snart hjem," siger han. "Få samlet det der lort op. Tag et brusebad. Tag en ren skjorte på. Vask dit forbandede hår. Du ligner en fucking trold."

Jeg er blevet kaldt en hjerteløs nar flere gange, end jeg kan tælle til, men sammenlign mig med Gannon, og jeg kommer til at ligne den sødeste killing, som spinner.

"I det mindste ligner jeg ikke et standardindustrifoto." Jeg kniber øjnene i, mens jeg kigger op på ham for at beskytte dem mod solen. Det er søndag eftermiddag, men han har designerbukser og en strøget polo på. Poloen har vores country clubs logo på lommen. Lige siden han dimmitterede fra Vanderbilt som nummer et på sit hold, er hans arrogance kun gået en vej – op. For sjov tilføjer jeg: "Et discountbillede med døde øjne."

"Vil du gerne have din telefon?" Han vifter med den i min retning, men før jeg kan få fat i den, smider han den ud i poolen med en lille fræk bevægelse fra det Rolexbeklædte håndled.

Den lander med et patetisk plask, som kun lige kan høres over vandfaldets plasken – en feature min far og hans kæreste insisterede på at få tilføjet til poolområdet

sidste år.

Jeg reagerer ikke.

Jeg giver ham ikke det, han vil have.

Det gør jeg aldrig – og jeg er ret sikker på, at han hader mig for det.

”Hvad tror du, mor ville sige, hvis hun så os lige nu?” spørger jeg.

Mor-kortet har altid været Gannons akilleshæl. Jeg var to år, da hun døde. Jeg kan ikke huske hende. Men han var ældre. Han har stadig minderne. Og han var den største fucking mors dreng nogensinde – det er i hvert fald, hvad Soren fortæller mig. Jeg har også set det i nogle grynede hjemmevideoer. Gannon har altid være ... *ekstra*. Vores mor havde en helgens tålmodighed i forhold til hans konstante behov. ”Jeg vil vædde med, at hun ville være rigtig stolt af sådan et par røvhuller som os, tror du ikke?”

Det er imponerende, så godt Gannon holder fast i stenansigtet, selvom han er ukarakteristisk stille i et helt minut. ”Jeg er ret sikker på, at mor ville bede dig tage dig sammen, hvis hun var her,” svarer han endelig. ”Men hun er her jo ikke, og så må vi andre tage over.”

”Du gør Guds eget arbejde.” Jeg sætter mine håndflader ind mod hinanden foran brystkasse i bedeposition. ”Sankt Gannon.”

Min bror åbner sin smarte mund for at svare igen, men den husholderske, som har weekendvagten, stjæler

øjeblikket fra ham. Hun hedder Clarice. Nu kommer hun tromlende hen til poolen med kost og fejebakke.

”Godmorgen,” siger hun med skarp stemme og går ned på hug for at feje mit svineri sammen. Hendes knæ knækker, og hun skjuler et støn. Hun er alt for fucking gammel til det her lort, men hun er loyal og effektiv, så min far kommer til at beholde hende, til hun dør.

Der var engang, hvor hun var chef på fuldtid for alt vores personale – fjorten håndplukkede sjæle. Men tiden har indhentet hende. Det gør den jo. Min far har valgt at beholde hende i weekenderne frem for at sende hende på pension.

Der er aldrig nogen, som har beskyldt Monreaux-familien for at være bløde om hjertet, men min far er god ved dem, som først er gode ved ham.

Gannon tager sig til hovedet for at signalere, hvor tåbelig jeg er, mens han skæver til mig. Clarice laver mit beskidte arbejde.

Jeg puster ud. ”Clarice, du behøver ikke gøre det der. Jeg kan feje op selv.”

Alt det her ballade over en enkelt knust ølflaske. Intet af det ville være sket, hvis ikke den pige havde svømmet nogen rundt i poolen i nat.

Først troede jeg, at hun var en hallucination. Jeg havde drukket nogle øl og var på vej ud i køkkenet efter flere, da jeg hørte plasket. Det fik mig til at trække gardinerne fra

og stirre ned mod poolen, som ville have været helt mørk, hvis ikke det var for månelystet. Det skinnede ned over ringe i vandet ... vand, som skulle have været helt stille.

Det var i det øjeblik, jeg så hende. Flydende. Fredfyldt. Drømmende. *Nøgen*.

Tydeligt sindssyg.

Muligvis høj – hvordan skulle jeg vide det.

Eller død.

Jeg har aldrig tænkt, at jeg var en helt, ikke engang fantaseret om det, men jeg ville lyve, hvis jeg sagde, at jeg ikke gjorde mig klar til at fiske en livløs krop op af poolen. Men da jeg nåede frem, havde hun skjult sig i grotten – som om jeg ikke ville fucking finde hende derinde.

Hendes tøj og sandaler lå i en rodet bunke på en liggestol, og jeg råbte for at få hende til at komme frem. Da hun endelig dukkede op, tog det mindre end to sekunder for mig at genkende hende.

Hun hed Rose

Sheridan Rose for at være præcis.

En modbydelig, ulækker ... *billedskøn* ... Rose.

Jeg kendte hende ikke, men jeg vidste alt om hende – og hendes forældre. Dog viste jeg mit bedste pokeransigt og spillede dum. Jeg har set ældre billeder af hendes familie, dem fra gamle avisudklip. For et par år siden havde hun været på date med en fyr fra min klasse. Jeg havde studeret det hjerteformede ansigt flere gange på de sociale medier,

end jeg var klar til at indrømme ... for hun var ikke blot smukkere end smuk, hun var den forbudte frugt – og det gjorde hende langt mere interessant end de andre.

Så længe jeg kan huske, har min far været besat af Rose-familien, besat af at få hævn for den grimme smædekampagne, de startede mod ham, hans rygte, hans forretning og vores familienavn for lang tid siden.

Vi var tæt på at miste *alt* på grund af dem.

For slet ikke at tale om, at min mor døde en mistænkelig død end ikke hundrede meter fra deres hus. Idioten, som ramte hende og stak af, er aldrig blevet fundet. Det bliver endnu værre af, at det ikke kun var min mors liv, som blev taget den dag. Min lillesøster døde også. Mor var toogtyve uger henne, gravid med den pige, som de havde drømt om i årevis. Den sødeste lille engel, som skulle være den sidste i hans *perfekte* børneflokk – det var, hvad han sagde direkte ind i journalisternes kameraer dengang.

Uden mindste forvarsel mistede min far alt det, han nogensinde havde ønsket sig.

For evigt.

Han var så tæt på at have alt.

Min far er stadig overbevist om, at det var en fra Rose-familien. En eller anden så en mulighed og greb den. Nogen, som havde god grund til at forårsage mest mulig smerte og savn for Monreaux-familien.

En som Rich Rose.

I går aftes flygtede den nøgne pige, som den Rose hun er, før hun kunne tilbyde at gøre skaden god igen. Som kunne hun bare vandre herind for så uden videre at skride igen, som om intet var hændt.

Og hun havde den frækhed at ignorere mig, da jeg kaldte på hende – det var det, der fik mig til at smadre ølflasken.

Det eneste, jeg kunne tænke på, var, hvordan datteren af den djævelske familie, der ødelagde min, spankulerede herind med sin perfekte ferskenformede røv, som ejede hun stedet.

Hvordan kan den kvinde være så fucking uforskammet?

Clarice fejer de sidste glasskår op, og Gannon går tilbage til huset uden at sige mere – tak guderne for det. Jeg venter, indtil de begge to er udenfor synsvidde, før jeg fisker min telefon op af poolen med en af de der dimser til at fange blade i overfladen med. Så går jeg ind i huset for at komme i bad. Ikke fordi Gannon sagde, at jeg skulle, men fordi jeg bliver ved med at se Rose-pigens smukke bryster for mit indre blik sammen med hendes kyssemund. Jeg har brug for at klare hjernen med et iskoldt brusebad.

Hun havde bulls eye lige i panden.

Jeg vidste *præcis*, hvem hun var.

Jeg kunne nemt have fået hende til at betale – på flere måder.

Hun er heldig, jeg ikke gjorde det.

Og hvis hun er klog, kommer hun aldrig i nærheden af det her hus igen.

For jeg kan ikke love, at jeg ikke griber muligheden en anden gang.